

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **A. V.**, zastoupený JUDr. Zbyňkem Kašpárkem, LL.M., advokátem se sídlem Pod Štěpem 707/5, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 6. 2025, č. j. 55 A 1/2025 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Soběslav (dále jen „městský úřad“) uznal žalobce rozhodnutím ze dne 11. 10. 2024, č. j. MS/23973/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 19. 2. 2024 v 15:34:11 hod, jako řidič osobního motorového vozidla překročil na silnici č. I/3 ve Veselí nad Lužnicí, ulice Budějovická, ve směru jízdy od Českých Budějovic, cca 150 m od křižovatky s ulicí 5. května, z nedbalosti nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 23 km/h. Rychlost vozidla byla změřena silničním laserovým rychloměrem TruCAM II. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 11. 2024, č. j. KUJCK 139076/2024, zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[3] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“). Namítal v ní zejména, že byla porušena jeho procesní práva, zejména právo seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim a právo jednat v jazyce národnostní menšiny. Dále se správní orgány dopustily manipulace s důkazy (fotografiemi z měření) a nezaložily do spisu originální výstupy z měřicího zařízení

TruCAM II. Závěrem poukázal na porušení podmínek měření, podjatost správních orgánů a chybné určení místa spáchání přestupku.

[4] Krajský soud napadeným rozsudkem uvedenou žalobu zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že nedošlo k porušení práva na užívání mateřského jazyka národnostní menšiny žijící dlouhodobě na území České republiky (dále jen „národnostní menšina“). Poukázal na to, že žalobce opakovaně komunikoval se správními orgány v češtině, což svědčí o tom, že ovládá český jazyk na dostatečné úrovni. Podání předložené v jiném jazyce tak soud hodnotil jako účelové a dodal, že k němu nebylo možné přihlédnout pro jeho nečitelnost, kterou žalobce k výzvě neodstranil. Podle soudu bylo žalobci rovněž řádně umožněno nahlížet do spisu a má celý jeho obsah reálně k dispozici. Vadou řízení není ani nevyhotovení protokolu o úkonech prováděných hlídkou městské policie. Krajský soud dále nepřisvědčil námitkám zpochybňujícím autenticitu a pravost důkazů. Uvedl, že konverze originálního záznamu do podoby .pdf proběhla proto, aby se žalobce mohl elektronicky seznámit s obsahem spisu (fotografií). Fotografie pak průkazně určují, kudy vozidlo žalobce projíždělo a kde se v okamžiku měření nacházelo. Městská policie přitom měřila rychlost v úseku, kde je k tomu oprávněna a v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Nedošlo ani k diskriminaci žalobce. Krajský soud uzavřel, že v řízení bylo nesporně prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil. Jelikož byl skutkový stav zjištěn v potřebném rozsahu, zamítl soud pro nadbytečnost návrh žalobce na doplnění dokazování.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Namítá v ní, že krajský soud vymezil místo spáchání přestupku odlišně od žalovaného. Výrok rozsudku je tak ve zjevném rozporu s jeho odůvodněním. Dále krajský soud pominul vady oznámení o spáchání přestupku týkající se jeho původu a integrity. Ve spise totiž chybí výstup z měřícího zařízení TruCAM II v autentickém formátu. Místo toho se v něm nachází dokument ve formátu .pdf, jehož metadata prokazují dodatečné zpracování a absenci ověření či elektronického podpisu. Krajský soud bez dalšího odmítl související technické námitky stěžovatele a označil je za čistou spekulaci. Porušil tak jeho právo na seznámení se s podklady rozhodnutí a na spravedlivý proces. Dále soud popřel kulturní identitu stěžovatele, kterého svým subjektivním hodnocením znalosti češtiny diskriminoval tím, že mu odepřel možnost jednat v jeho rodném jazyce. V žádném případě se nejednalo o obstrukci. Postupem soudu bylo na stěžovatele přeneseno důkazní břemeno stran správnosti měření, ačkoliv mu byl odepřen přístup k původním důkazům v nezměněné podobě, a nemohl tak využít expertízy k jejich zpochybnění. Soud přitom dovozoval své závěry v neprospěch stěžovatele bez znaleckého zkoumání, čímž porušil zásadu nestrannosti. Rovněž konstatoval souhrnný skutkový závěr, aniž by bylo zřejmé, jaká dílčí skutková zjištění učinil na základě jednotlivých důkazů. Pro výše uvedené stěžovatel dovozuje přípustnost kasační stížnosti a navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu, případně i rozhodnutí žalovaného, a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasil s napadeným rozsudkem a navrhl, aby zdejší soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, eventuálně zamítl.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti.

pokračování

[8] Na nyní projednávanou věc se totiž užije § 104a odst. 1 s. ř. s.: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Z uvedeného usnesení plyne, že kasační stížnost lze přijmout k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti dovozuje její přijatelnost z důvodu pochybení krajského soudu majících dopad do jeho hmotněprávního postavení, tedy důvod ad ii). S ohledem na zákonný požadavek, aby věc svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, by však vady řízení před krajským soudem či vady v jeho úsudku při rozhodnutí ve věci musely být takového rázu, že by bylo v rozporu se samotným principem práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, pokud by k nim Nejvyšší správní soud nepřihlédl.

[10] Vadami takového charakteru napadený rozsudek rozhodně netrpí.

[11] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je pro řízení o přestupku zásadní, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z nichž lze po jejich řádném zhodnocení učinit spolehlivě závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu daného rychloměru (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020-33, ze dne 23. 6. 2022, č. j. 7 As 124/2020 - 32, či ze dne 13. 3. 2024, č. j. 6 As 194/2023 - 30). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (o tom dále).

[12] Rozsudek krajského soudu zaprvé není nepřezkoumatelný (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS) ani nesrozumitelný pro vnitřní rozpornost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 10. 2. 2021, č. j. 4 Azs 299/2018 - 29, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130). Naopak, odůvodnění koreluje se zamítavým výrokem rozsudku; je z něj patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný a jaké důvody jej vedly k dosaženému závěru. Nelze než poznamenat, že krajský soud vycházel z rozhodnutí žalovaného a jím určeného místa spáchání přestupku. Nerozhodoval tedy sám

o místě spáchání přestupku, pouze je potvrdil. Jeho zmínka, že se vůz nacházel na úrovni OD Tesco, je zjevně nedopatřením, protože v celém odstavci pojednávajícím o měření se krajský soud ztotožnil se žalovaným (měření na vzdálenost 153 metrů, tedy dle fotografie se záměrným křížem).

[13] Co se týče fotografií, ty byly primárně určeny k identifikaci vozidla a naměřené rychlosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, č. j. 8 As 181/2014 - 53 a ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), proto se na nich mohla projevit i tzv. komprese perspektivy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2022, č. j. 6 As 144/2020 - 39), která zkreslí vzdálenosti okolních objektů od vozidla. To však nemá vliv na zákonnost a správnost měření. V souzené věci krajský soud v souladu s prejudikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 43/2019 - 22 a v něm citovaná rozhodnutí) uzavřel, že nic rozumně nenásvědčovalo ani tomu, že by bylo jakkoliv manipulováno s podklady řízení. Úprava fotografií ve smyslu jejich konverze do jiného formátu či filtrace v programu Archiv zajistí nezpochybňuje autenticitu a pravost těchto důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2022, č. j. 1 As 338/2021 - 35).

[14] Krajský soud nevybočil z ustálené rozhodovací praxe ani co se týče hodnocení průkaznosti výsledků měření. Dle ní lze údaje uvedené v manuálu výrobce, jenž kromě jiného popisuje i vliv nenulového úhlu měření a chování přístroje při nesprávně provedeném měření, považovat za dostatečný podklad pro vyhodnocení správnosti měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 2 As 194/2018 - 64, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2024, č. j. 8 As 8/2024 - 29); těmito se zabýval ve svém rozhodnutí již městský úřad. Nepřipuštění dalšího dokazování taktéž nevybočilo ze stálých závěrů kasačního soudu (srov. požadavky na důkazy v bodě [11] shora, jeho rozsudek ze dne 25. 7. 2024, č. j. 3 As 319/2022 - 43, bod [24], či usnesení ze dne 29. 11. 2023, č. j. 6 As 286/2022-24). Stěžovatel pak ani v náznaku nepoukazuje na opačné závěry plynoucí z manuálu, ale toliko spekuluje o různých domnělých okolnostech věci, které však důvodně nezpochybňují zjištěný skutkový stav. Nejvyšší správní soud tak ani v tomto nezjistil hrubé pochybení krajského soudu, které by založilo přijatelnost kasační stížnosti.

[15] Do hmotněprávního postavení stěžovatele nebylo způsobilé zasáhnout ani vytýkané porušení práva na spravedlivý proces. Krajský soud správně uzavřel, že stěžovateli bylo umožněno nahlížet do spisu a měl k dispozici všechny podklady pro rozhodnutí, na jejichž základě bylo o věci rozhodnuto, přičemž mu nebylo odňato právo tyto zpochybnit. To ostatně v průběhu správního a soudního řízení činil. I ve vztahu k jeho právům jako příslušníka národnostní menšiny postupoval krajský soud v souladu se zákonem. S ohledem na obsah správního spisu logicky poukázal na jeho podání a komunikaci v češtině. Jde-li o označení podání stěžovatele psaného rukou za obstrukční, nachází i tento závěr oporu ve správním spise a nelze jej považovat za porušení (natož excesivní) jakéhokoliv z práv stěžovatele jakožto příslušníka národnostní menšiny.

[16] Pro výše uvedené lze uzavřít, že v dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít

pokračování

dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit. S ohledem na výše uvedené odmítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104 odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou.

[17] Kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Na straně žalovaného nebyly zjištěny žádné skutečnosti, jež by mohly vést k mimořádné aplikaci § 60 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, publ. pod č. 4219/2021 Sb. NSS.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. října 2025

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu